

sig gjældende, tenderende til mere og mere at løsne Forholdet imellem Colonierne og Moderlandet, hvilket tværtimod bør søges gjort inderligere og fastere.

- g) at Grændsen imellem de forskjellige Arter af lovgivende Myndighed, som efter Udfastet og vore Modstanderes Uendringssforslag er tildeelt Kongen, vanskelig lader sig bestemme, saa at Forvirring let kan opstaae.
- h) at den i Udfastet vedkommende Minister med Hensyn paa denne extraordinaire Lovgivnings Udøvelse paalagte grundlovmæssige Ansvarlighed vil være aldeles illusorisk, naar Grundloven ei ansees gjældende i Colonierne, idet Ministerens vigtigste Ansvar maa ansees at eksistere i Forhold til Grundloven, og altsaa vil falde bort med den.
- i) at det ei sees, i hvad Siemod nogen Deel af den lovgivende Myndighed forbeholdes Kongen. Forsaavidt den Kongen tildeelte lovgivende Myndighed maatte være intenderet som en Overgang, da synes saadant Provisorium langtfra ønskeligt, navnlig med Hensyn paa Rættings-, Arbejds- og Lyndeforholdene, med Hensyn paa hvilke det er af yderste Vigtighed, at Lovgivningen udøves paa en Maade, som giver Garanti for en blivende og sammenhængende Lovgivnings Tilveiebringelse, en Garanti, som aabenbart er ufornøjet med et hvilket som helst Provisorium, og uden hvilken den for Creditens Vedligeholdelse og Udvidelse, samt derpaa byggede Capitalanvendelse, nødvendige Tillid vil mangle.
- k) at Gouverneurens Stilling, som Organ og Repræsentant for Kongen, vil blive meget mislig, under Forudsætning, at nogen Deel af Lovgivningsmyndigheden bliver hos Kongen, idet det er utvivlsomt, at baade han og hans Virksomhed ville blive Gjenstand for Intriguer, og at han i ethvert Tilfælde vanskelig vil blive fri for idetmindste Mistanke om at være paavirket af et Parti, og at have i saadant Partis Aand paavirket Ministeriet og Kongens Beslutning, naar den locale

Lovgivning, om hvilket den herværende Partikamp har dreiet sig og vedblivende vil dreie sig, endelig afgjøres inden lukte Døre i Ministeriet, istedetfor at komme under offentlig Forhandling paa Rigsdagen, hvor de forskjellige Grunde kunde aabenlyst veies.

Naar vi, Kunzen, Arnesen, Ohsten, Henschell og Burt, troe at burde udtale vor Misbilligelse af Procurator Bahnebergs foranstaaende Forslag, da er det ingenlunde, fordi vi antage, at de i Danmarks Grundlov Undersaatterne tilsvarende personlige og Eiendomsrettigheder ikke burde blive Coloniers Indvaanere til Deel. Vi have tværtimod opfattet det os forelagte Udfast paa den Maade, at der ved Colonialraadets Oprettelse skulde dannes et Forbindelsesled imellem Colonien og Moderlandet, hvorved Opnaaelsen af hiint Siemod blev lettet og sikret, ligesom vi og i det i Udfastet givne Tilfagn om, at de i Danmark udfommende Love ved Udvidelsen her til vel maae passes efter locale Forhold, men dog, forsaavidt Grundsetningerne angaaer, ikke forandres, have fundet en Betryggelse for, at hine Rettigheder, efterhaanden som Lovgivningen fremskridter i Moderlandet, vilde blive disse Ders Indvaanere til Deel i et saadant Maal og paa saadan Maade, der kan bestaae med deres Vel.

Men hvad vi misbillige i dette Forslag er, at foruden hine Rettigheder ogsaa Grundlovens øvrige Indhold skulde bringes til at gjælde i Colonierne uden at Indvaanernes Dasse der ikke kendes, eller deres Lary der ikke er overveiet, eller de iøvrigt uberegnelige Følger af et saadant Skridt ere tagne i mindste Betragtning.

At Grundloven skulde kunne gjøres gjældende her, uden at nogen Repræsentation fandt Sted, ansee vi for modstgende.

Grundlovens Princip er alle danske Borgers lovsikrede Afgang til ligeligen, igjennem deres Repræsentanter paa Rigsdagen, at deeltage i Ledningen af deres offentlige Anliggender vedkommende enten det Hele eller Dele deraf, hvorimod Forslaget netop medfører en Udelukkelse af disse Ders Indbyggere fra paa samme Maade at paasee deres Ret og Vel,